

De bizarre Voorspelling

De bizarre
Voorspelling

Jan Kranenburg

© 2020 Jan Kranenbarg, Ede Nederland
Omslagillustratie: Jan Kranenbarg

ISBN: 9789402142631

DEEL 1

DE VOORSPELLING

1

Terwijl de trein in een regelmatige cadans door het Groene Hart van Nederland denderde, op weg naar de drukte van de Randstad, staarde David naar de voorbijschietende boerderijen en de weilanden, die steeds groener leken te worden door de aanhoudende regen. Zwartbonte koeien schuilden in groepjes onder schaarse bomen om daar te herkauwen, en op een kaarsrecht zandpad tussen de weilanden fietsten een paar kinderen die aan hun rugtassen te zien op weg waren naar school. Ze zaten met dichtgestrikte capuchons voorovergebogen over het stuur om zo min mogelijk wind en regen te vangen. Het was van dat typisch Hollandse weer, kil en somber.

David zou zich dit uitzicht altijd kunnen herinneren, inclusief de kinderen op hun fietsen en zelfs de kleren die ze droegen. Niet omdat het zo belangrijk was om te onthouden, maar omdat zulke informatie automatisch werd opgeslagen in zijn hersenen. Hij had een fotografisch geheugen, en dat was helaas net zo vaak een last als een zegen. Voor zijn studie was het geweldig; hij scande als het ware de bladzijden uit een boek en kon ze op elk willekeurig moment weer oproepen. Hij hoefde nooit lappen tekst uit zijn hoofd te leren, tot ergernis van zijn medestudenten die soms nachtenlang moesten blokken. Maar aan de andere kant kreeg hij ook een enorme hoeveelheid nietszeggende en totaal overbodige informatie binnen. Het ging de hele dag door. Hij sloeg het allemaal op, veel meer dan het geheugen van zijn eigen computer aan zou kunnen.

Met vallen en opstaan had hij geleerd om al die data te verwerken, en nu ging het vanzelf en had hij het vaak amper meer in de gaten. Soms raakten zijn hersenen even overbelast, dan kreeg hij een verhit rood

hoofd en raakte in een soort extase. Er restte hem dan niets anders dan te wachten tot alles netjes was opgeslagen.

Vroeger dacht hij dat iedereen net zo'n geheugen had en er op dezelfde manier mee omging. Nu wist hij dat een fotografisch geheugen iets bijzonders was en niet zo vaak voorkwam. Hij had een talent, en hij kon nog niet vermoeden hoezeer dat talent zijn leven en dat van anderen in het komende jaar zou bepalen.

David knipperde met zijn ogen om de somberheid van het druilerige weer kwijt te raken en keek naar de zojuist opgeloste sudoku in zijn puzzelboekje. Hij hield van het oplossen van sudoku's omdat er zo'n geweldige orde ontstond wanneer je alle getallen in het juiste vakje had geplaatst. Minutenlang kon hij genieten van een opgeloste puzzel, waarbij hij simpelweg naar de cijfers keek, die er willekeurig uitzagen maar het juist niet waren. Bij doorlopers en woordzoekers had hij dat nog sterker. Een blad vol met letters, op het eerste oog chaotisch, totdat je de verborgen code zag en ontdekte dat het gewone woorden waren zonder spaties of leestekens.

'Houdt u ook zo van sudoku's?' Het meisje tegenover hem keek hem glunderend aan, alsof ze hem zojuist had betrappt op iets stiekems. Ze was een jaar of twaalf, een enthousiaste brugklasser waarschijnlijk.

David schrok op uit zijn overpeinzingen en wierp haar een verstoorde blik toe.

'Ik maak ze ook af en toe,' vervolgde ze, en ze boog zich voorover om naar zijn ingevulde sudoku te kijken.

In een reflex hield hij het boekje tegen zich aan, en hij richtte zijn blik weer naar buiten. In de spiegeling van het raam zag hij haar teleurgesteld achteroverleunen. Geluidloos telde ze iets wat ze door het raam voorbij zag komen. Hij merkte het aan haar lipbewegingen en het ritme waarop haar hoofd bewoog. Zo herkenbaar. Hoe vaak zat hij zelf niet van alles en nog wat te tellen. Zomaar, om weer de controle over zichzelf terug te krijgen. Eigenlijk telde hij altijd wel iets. Deze treinreis waren het de koeien. Zes koeien onder die boom, acht koeien onder de andere boom, in totaal nu al tweeënzestig koeien.

Ook al reisde hij graag met de trein, contact met medepassagiers was niet iets wat hij opzocht. Het was vandaag niet gelukt om de hele coupé voor zich alleen te hebben, ook al had hij zijn tas op de stoel naast hem gelegd en zijn jas op de stoel tegenover hem. Er waren altijd mensen die dat signaal niet begrepen en vroegen of ze op een van die plaatsen mochten zitten. Zuchtend haalde hij dan zijn tas of jas weg om ze opgestapeld op schoot te houden, met daarbovenop onhandig zijn laptop of zoals nu een puzzelboekje.

‘Ik hou van getallen,’ antwoordde hij alsnog. Hij keek met een snelle beweging even naar het meisje, waarna hij meteen weer naar buiten begon te staren. Hij wilde het een beetje goedmaken, terugdenkend aan zijn eigen middelbareschooltijd. Met zijn drieëntwintig jaar lag die nog maar net achter hem.

Ze veerde weer naar voren, dankbaar voor deze nieuwe kans. ‘Ik vind wiskunde het leukste vak op school. Vooral wiskundige puzzels. Ik ben altijd de eerste die de oplossing weet.’

David knikte. Nog steeds herkenbaar. Hij dacht aan zijn wiskundeleraar meneer De Vries met zijn spierwitte haar en uilenbrilletje.

‘Zal ik je een wiskundig raadsel opgeven?’ vroeg het meisje.

David had alweer spijt van zijn opmerking, maar knikte desondanks.

Ze pakte een schrijfblokje uit haar tas en noteerde met bedachtzame blik een getal. ‘Wat is er bijzonder aan het getal 831924567?’ Ze hield glimlachend het schrijfblokje voor zijn neus.

Hoewel David het getal meteen herkende, haalde hij zijn schouders op.

‘Het zijn de cijfers één tot en met negen, maar dan in alfabetische volgorde.’ Ze lachte hardop, maar toen ze merkte dat haar reisgenoot zijn aandacht alweer ergens anders op had gericht, liet ze zich achterover in haar stoel zakken.

Er werd omgeroepen dat de trein bijna in Zoetermeer was, en David bereidde zich voor op zijn sollicitatiegesprek om tien uur precies. Met een speciaal doekje wreef hij de glazen van zijn zwarte bril schoon, keek in de spiegeling van het raam of zijn stropdas nog recht zat en

voelde in de binnenzak van zijn colbert om voor de zoveelste maal te controleren of hij de ingevulde formulieren bij zich had. Even later liep hij onder zijn vouwparaplu door de motregen naar het hoofdkantoor van de AIVD, de inlichtingendienst van Nederland, ook wel de geheime dienst genoemd.

‘Dit bezoekersspasje kunt u bij het verlaten van het gebouw in die bak deponeren,’ zei de man achter de balie, die in zijn grijze uniform meer op een bewaker leek dan een receptionist, en hij wees naar een witte houten bak met een gleuf bovenin. ‘Ik meld u aan, en dan wordt u zo opgehaald.’

David ging zitten in een van de speels geplaatste fauteuils en keek nieuwsgierig om zich heen. Werd dit zijn nieuwe werkomgeving? Zou hij elke dag door deze deur binnenkomen of was er een andere ingang voor het personeel? Het was nu rustig, maar dat zou wel met het tijdstip te maken hebben. Hij keek op zijn horloge en zag dat het precies tien uur was.

Dit was zijn tweede gesprek; de eerste keer had hij om acht uur ’s morgens een afspraak gehad bij het ministerie van Binnenlandse Zaken in Den Haag. Toen werd het gesprek afgenomen door een speciaal wervingsbureau. Het was nu zes weken later. Die tijd was nodig voor het veiligheidsonderzoek, zeiden ze. Hij vond het best, er waren geen dingen gebeurd in zijn leven waarvoor hij zich zou moeten schamen.

‘Bent u David Martinez?’ Er stond een man voor David in een spijkerbroek en een wit overhemd met opgestroopte mouwen. Hij leek hoogstens een paar jaar ouder dan David en droeg ook een zwarte bril. David voelde zich meteen opgelaten in zijn colbert en stropdas.

‘Welkom bij de nerdafdeling,’ zei de man vrolijk, en hij tikte tegen zijn zwarte bril. ‘Ik ben Luuk, en ik kom je ophalen voor je sollicitatiegesprek.’

Ze gingen met de lift naar de vierde verdieping, waar Luuk aan het eind van de gang op een deur klopte en die openhield. ‘David Martinez,’ riep hij naar binnen, en hij sloot de deur achter David.

Het eerste wat opviel was een kleurrijk schilderij van koning Willem-Alexander dat aan de muur recht tegenover David hing. Het was het enige kleurige in de kamer. In de hoek stond een grijze dossierkast, en onder het schilderij was een langwerpige tafel geplaatst met daarachter twee personen, een man en een vrouw, die niet meer verschillend konden zijn. Zij zat kaarsrecht op haar stoel en keek hem bijna uitdagend aan. Ze had halflang donkerblond haar dat strak langs haar gezicht naar beneden hing. David was meteen onder de indruk van haar krachtige uitstraling. De man was ouder en zat onderuitgezakt in zijn stoel. Hij bladerde in een stapel papieren en nam de moeite niet om op te kijken.

Voor de tafel stond een lege stoel, ongetwijfeld voor hem. David bleef ongemakkelijk bij de deur staan.

‘Meneer Martinez. Komt u verder. Ik ben mevrouw Borghuis, chef Directie Inlichtingen, en naast mij zit de heer Kleinveld van Personeelszaken. Gaat u zitten, alstublieft.’

David liep naar de tafel en gaf mevrouw Borghuis een hand, waarbij ze hem bijna over de tafel trok met haar buitengewoon stevige handdruk. De man van Personeelszaken gaf een slap handje, meer omdat het zo hoorde dan omdat hij het wilde. Nog voordat David goed en wel zat, zag hij een dossier op de tafel liggen met zijn naam in de rechterbovenhoek. Hij voelde zich ineens een verdachte die aan een derdegraadsverhoor onderworpen zou worden.

‘Het wervingsbureau heeft een positief advies uitgebracht over uw capaciteiten voor de functie van data-analist bij de AIVD.’ Marleen Borghuis keek de jonge kandidaat met de zwarte bril nadrukkelijk aan met het paar priemende ogen waarmee ze al zo veel kandidaten had ontmaskerd als ‘niet geschikt’. Ze was tweeënvijftig jaar en voelde zich in de kracht van haar leven. Ze was topfit en genoot van het werken bij de geheime dienst van Nederland. Ze had drie maanden meegelopen bij de NSA in de Verenigde Staten, en ze was zo onder de indruk van de digitale strijd die daar tegen terrorisme en cybercrime werd gevoerd dat ze het hier bij de AIVD ook zo professioneel en effectief wilde aanpakken.

‘Dank u wel, mevrouw.’

‘Dat betekent dat de veiligheidscheck geen vreemde zaken aan het licht heeft gebracht. Of heeft u misschien nog iets te melden wat niet eerder aan de orde is geweest?’

David schudde zijn hoofd. Hij had het gevoel dat hij bij een verkeerd antwoord direct opgepakt zou worden, waarna niemand meer iets van hem zou vernemen.

‘Uw moeder is Argentijnse?’

‘Ja, mevrouw. Ik ben in Nederland geboren en heb een Nederlands paspoort.’ Het wervingsbureau had hierover ook al vragen gesteld. ‘Mijn ouders zijn acht jaar geleden verhuisd naar Argentinië. Mijn moeder miste haar familie.’

Richard Kleinveld schraapte zijn keel en wilde weten hoe David in zijn dagelijkse behoeften voorzag, vooral financieel. David keek hem even snel aan en antwoordde dat hij nog in een studentenhuis woonde en bij een enquêtebureau werkte. Hij kon prima rondkomen en had enkel een kleine studieschuld. Er werden wat persoonlijke gegevens uitgewisseld, en Kleinveld, die alles nauwkeurig opschreef, scheen hiermee al voldoende informatie te hebben. Maar hij was dan ook niet degene die de kandidaat inhoudelijk moest beoordelen.

Marleen had meteen de ontwijkende blikken van David opgemerkt. Het wervingsbureau had in het advies al gesproken over een milde vorm van autisme, die gekenmerkt werd door een hoge intelligentie en een beperking in sociale interacties. Ze nam het weer over van haar collega, die er volgens protocol bij moest zitten maar wat haar betrof niets in te brengen had. ‘Wij werken hier veel in teamverband. Samenwerking met collega’s is buitengewoon belangrijk. Heeft u daar problemen mee, meneer Martinez?’

David snapte meteen dat zijn autisme in haar ogen een mogelijk obstakel in de samenwerking was, en dat was ook waar hij zich bij een nieuwe baan zelf het meeste zorgen over maakte. Daarom had hij ook een baantje als enquêteur aan de telefoon. Hij besloot gewoon eerlijk te zijn. ‘Ik heb nog geen werkervaring, mevrouw, maar die wil ik hier

graag opdoen. Aan enthousiasme zal het niet ontbreken.’ Deze zin had hij van tevoren bedacht.

David meed nog steeds oogcontact en bestudeerde een koffievlek op de tafel. Marleen zat zich in toenemende mate te ergeren aan dat gebrek aan contact. Ze wilde de mensen in de ogen kunnen kijken, inschatten wat ze dachten. Deze jongen zou vast problemen in haar team opleveren. Gelukkig kreeg ze vandaag nog drie kandidaten op bezoek, allemaal in principe geschikt geacht door het wervingsbureau. Daar zat vast een betere tussen.

‘Waarom heeft u gesolliciteerd bij de AIVD, en niet gewoon bij een ICT-bedrijf?’

‘De data, mevrouw. De data. De beschikbaarheid van geheime data, die voor meer veiligheid kunnen zorgen. Het lijkt me geweldig om big data te doorgronden, waarbij enorme hoeveelheden gegevens uit verschillende bronnen tegelijkertijd beschikbaar zijn.’

Dit was het eerste moment dat David zich enigszins op zijn gemak voelde. Het ging niet meer over mensen, maar over data. Marleen en Richard hoorden de opluchting in zijn stem.

‘Ja, dat schreef u in uw motivatie. Kunt u dat toelichten?’ Marleen moest onderkennen dat ze onder de indruk was. Niks geen ambitie naar carrière en een hoog salaris, en niks geen hang naar geheim agentje spelen. Alleen geïnteresseerd in werken met data.

‘Door mijn fotografisch geheugen krijg ik een overload aan nutteloze informatie binnen. Ik heb als kind geleerd om in die chaos orde te scheppen en patronen te herkennen. Dat is de reden dat ik na mijn HBO-ICT nog een jaar toegepaste wiskunde heb gedaan.’

Marleen knikte en herlas nog eens het advies over het bijzondere talent van David. Het assessment dat ze hadden afgenomen sprak over een opvallend fotografisch geheugen. Ze kon er niets aan doen, maar ze betwijfelde of zoiets echt bestond. Natuurlijk waren er mensen met een geweldig kortetermijngeheugen voor specifieke dingen, maar fotografisch? Ze wilde daar weleens een demonstratie van zien, ook al was de kans dat deze kandidaat werd aangenomen niet erg groot.

‘Ik heb nog een laatste vraag voor je, David.’ Marleen pakte een A4’tje uit haar la met daarop een raster dat volledig was gevuld met zo’n vijfhonderd willekeurig geplaatste letters. Net een doorloper of woordzoeker. Het was bedoeld om nieuwelingen een beetje voor de gek te houden met een soort pseudo-test van hun vermogen om patronen in een chaos te ontdekken. Ergens tussen de letters was haar achternaam te lezen, en wel van rechtsonder naar linksboven. Ze had puzzels met allerlei namen erin. Er waren maar een paar kandidaten geweest die na lang puzzelen de naam wisten te vinden. Maar deze jongen werd door het wervingsbureau geroemd om zijn fotografisch geheugen en patroonherkenning. Dus vooruit, als afsluiter. Ze verwachtte er niets van.

‘Hoeveel tijd heb je nodig om een A4’tje willekeurige tekst te scannen in je geheugen?’

‘Ongeveer vijf seconden, mevrouw.’

Marleen legde het papier voor hem neer en begon rustig te tellen. Bij vijf griste ze het weg. ‘Heb je het gezien, David?’ vroeg ze, en ze was benieuwd of hij daadwerkelijk een deel van de letters zou kunnen opnoemen. Al was het maar een regel, dan was ze al onder de indruk.

‘Zeker, mevrouw. Het staat nu in mijn geheugen. Overigens zit uw naam, Borghuis, erin verborgen.’

Marleen moest haar kaken op elkaar klemmen, anders was haar mond opengezakt van verbazing.

‘Het duurt nu al een week, dokter. Dat is toch niet goed voor een jongetje van amper een jaar? Hij is nog maar een baby.’ Ze streelde kleine David over zijn zwarte haren en hield een nat washandje tegen zijn voorhoofd.

‘Geeft u hem wel genoeg te drinken, mevrouw Martinez?’ vroeg de dokter, en hij luisterde ondertussen naar het hartje van de patiënt.

‘O zeker, dokter, maar de koorts wil niet zakken, en hij blijft zo slap.’ Dokter Hartveld keek naar de kleine David; ook hij kon niet zeggen wat er aan de hand was. Alleen het hoofd van het kind was heet, heter dan je zou verwachten bij de lichte verhoging die hij net had geconstateerd. Je zou bijna zeggen dat zijn hersenen overuren maakten. ‘Heeft u ijsblokjes in huis, mevrouw? Het lijkt verstandig om zijn hoofd wat te koelen.’

Toen even later de kleine David met zijn ogen dicht lag, met een zak ijsblokjes op zijn rode hoofd, begon zijn moeder te huilen.

‘We moeten nu even afwachten, mevrouw. Koeling lijkt voorlopig het beste.’

‘Maar dokter,’ jammerde Maria Martinez tussen het snikken door, ‘ik wil niet nog een kindje kwijtraken.’

‘Dat begrijp ik, mevrouw,’ zei de dokter sussend, die precies wist waar mevrouw Martinez het over had. Hij was destijds tenslotte bij de bevalling geweest. ‘Daar is nu totaal geen sprake van. Het komt echt goed.’

Mevrouw Martinez dacht terug aan die lieve kleine Lucia, die amper een jaar geleden bij de geboorte was overleden. Elke avond brandde ze een kaarsje naast de foto op de schoorsteenmantel. Een kaarsje voor het lieve kleine tweelingzusje van David.

2

‘Dit is onze geheime werkplaats,’ zei Luuk fluisterend, alsof niemand het mocht horen. ‘Jongens, dit is David. Hij komt hier zijn kunsten vertonen.’

Ze stonden in de deuropening van een zaal waarin zestien tafels tegen elkaar geschoven waren in een vierkant, en op elke tafel stonden een of twee computerschermen te zoemen. Aan het plafond hingen twee beamers die informatie op de spierwitte wanden konden projecteren, waarschijnlijk bedoeld voor presentaties. Ondanks de ventilatoren in elke hoek was het erg warm. Dat verklaarde de luchtige kleding van iedereen, en de opgestroopte mouwen, dacht David, die vandaag ook een wit overhemd had aangetrokken en zijn stropdas weer diep had weggeborgen.

In het midden stond allerlei apparatuur op lage tafels of zelfs op de grond, schijnbaar willekeurig naast en op elkaar geplaatst. Overal brandden kleurige lampjes, als in een kitscherige kerstboom. Op en onder de apparatuur lag een onvoorstelbare puinhoop aan draden, die aan de ene kant verbonden waren met de computers en aan de andere in de vloer verdwenen.

Luuk zag David met verbazing naar de warboel kijken. ‘Dat is het werk van onze ICT’ers. Het lijkt misschien een zootje, maar alles werkt en is goed beveiligd. Dus ons hoor je niet klagen. Het midden van de kamer is verboden terrein voor ons.’

Er kwamen enkele handen omhoog, en werden begroetingen gepreveld, maar de aanwezigen bleven allemaal naar hun scherm turen, met één hand op het toetsenbord en de andere op de muis.

‘Ons datawerk vereist een behoorlijke concentratie,’ verontschuldigde Luuk zich min of meer voor zijn collega’s, die niet de moeite namen om David even een hand te komen geven. ‘Straks drinken we samen koffie, en dan zullen ze zich voorstellen.’

David knikte en vroeg zich af of dit was wat hij zich had voorgesteld van een baan als data-analist bij de geheime dienst.

‘Dit is de groep dataminers,’ ging Luuk verder, met enige trots in zijn stem. ‘De Eagle dacht dat je hier het meest tot je recht zou komen. Lekker met wiskundige algoritmes in een berg data wroeten naar verbanden. We zijn met jou erbij nu met twaalf nerds.’

Er waren op dit moment zes mannen en een vrouw aanwezig, van wie ongeveer de helft een zwarte bril droeg.

‘Eagle?’ vroeg David.

‘O sorry. Je hebt toch kennisgemaakt met onze chef, mevrouw Borghuis? Dan heb je vast óók kennisgemaakt met haar priemende blik.’

David knikte en dacht terug aan het onbehaaglijke gevoel dat hij bij het verhoor had gehad.

‘Ze ziet alles met haar adelaarsogen. Vandaar “Eagle”. Het past ook wel bij een veiligheidsdienst om te kunnen zeggen dat *the Eagle has landed* wanneer iemand binnenkomt.’ Luuk schoot in een hartelijke lach en keek onbewust om zich heen of de chef er niet toevallig aankwam, hoewel hij vermoedde dat ze wel wist dat ze de Eagle werd genoemd.

David werd ondertussen al in beslag genomen door de computerschermen die een constante stroom aan informatie lieten zien. Ze liepen samen achter de werknemers langs. Sommige staken toch even hun hand uit om David welkom te heten. Soms stond hij even stil om met verbazing te kijken naar data die duidelijk binnenshuis moesten blijven, en die hij nooit eerder op zijn eigen computer had kunnen toveren.

‘Dit is de socialemediahoek,’ legde Luuk uit bij een viertal computers die openstonden op Facebook, Instagram en nog veel meer. David zag behalve Nederlands en Engels nog een stel andere talen.

Blijkbaar draaide er een programmaatje met zoekwoorden, want met grote regelmaat flitste er een bericht naar voren, dat zo te zien ergens in een database opgeslagen werd.

‘Er wordt automatisch gezocht naar termen die te relateren zijn aan terrorisme en cybercrime. Je zal ervan staan te kijken hoeveel hits dat dagelijks oplevert.’

‘Dat is wel veel data om na te pluizen op belangrijkheid en juistheid.’
‘Dat kan ook niet,’ flapte Luuk er meteen overheen. ‘Dat is te veel voor een mens om te bevatten. We schrijven dus algoritmes om het uitpluiswerk voor ons te doen.’

‘Kun je hier in deze ruimte alle beschikbare informatie oproepen, openbaar, privé en geheim?’ vroeg David.

‘Zeker, maar sommige informatie komt via een vaste lijn binnen uit onze eigen databases, en andere kun je via internet oproepen. Dat mag natuurlijk nooit door elkaar lopen.’

Om tien uur was het koffietijd; ze liepen gezamenlijk naar het restaurant op de zesde verdieping. Luuk sloot de zaal af. In het restaurant had hun team blijkbaar een vaste hoek, net zoals andere collega’s ook een eigen plek hadden.

‘Twee keer per dag verplicht een kwartiertje zonder data,’ zei Luuk, ‘dat houdt je scherp. In de middagpauze wordt ook verwacht dat je achter je computer vandaan komt.’

Nu gaven de andere dataminers David een hand en stelden zich voor. Al snel werd duidelijk dat de snelheid waarmee Davids bij zijn sollicitatie de naam van hun chef had gevonden in de letterpuzzel een veelbesproken onderwerp was. Sommigen waren nieuwsgierig naar hun nieuwe collega, anderen dachten dat hij de naam van tevoren had geweten en er simpelweg mee wilde scoren. Niets meer dan een truc.

Na wat gezellig gekeuvel moest het er toch van komen. De enige vrouwelijke collega die aanwezig was, Suzanne, zei tegen hem: ‘David, het verhaal gaat dat je een bijzonder fotografisch geheugen hebt.’ Ze kon het niet laten om er een beetje wantrouwend bij te kijken. ‘Je zou de enige zijn hier. Wij zijn allemaal gewone nerds.’

David vond het niet prettig om zo in de belangstelling te staan, maar hij snapte wel dat hij er niet aan kon ontkomen bij zijn nieuwe team. ‘Ik ben niet zo’n prater,’ begon hij, ‘maar inderdaad, ik heb een fotografisch geheugen. Ik wist vroeger niet beter dan dat iedereen dat had.’ Hij zag een aantal kritische blikken en dacht terug aan zijn gesprek met mevrouw Borghuis, die het ook niet geloofd had maar hem toch had aangenomen omdat hij die puzzel wist op te lossen. Ze verwachtten een soort demonstratie, dacht David, een bewijs. Hij zuchtte. ‘Bij jullie allemaal heb ik in mijn geheugen opgeslagen waar jullie aan werkten toen Luuk en ik achter jullie langsliepen. Dat gaat vanzelf, daar hoef ik geen moeite voor te doen. Als ik die informatie wil oproepen, loop ik in gedachten gewoon dat rondje weer.’

David zag het aantal ongelovige blikken groeien. Zo’n uitspraak ging zijn collega’s duidelijk te ver, maar toen hij op de vragen van iedereen feilloos de antwoorden wist, werden ze beetje bij beetje enthousiaster. Ze snapten niet hoe zoiets kon, maar beseften dat ze er een bijzondere collega bij hadden gekregen. Het ijs was gebroken, de dataminers hadden het nieuwe teamlid omarmd.

‘Dit is ook wel het enige wat ik goed kan,’ lachte David een beetje zuur. ‘De resultaten goed doorgeven aan de opdrachtgevers zal voor mij een groot probleem zijn. In contact ben ik niet zo sterk.’

‘Daar hebben we onze senior Luuk voor,’ zei iemand lachend.

Die middag mocht David zich oriënteren aan de computers, om er een idee van te krijgen wat voor data er allemaal beschikbaar waren en welke algoritmes er draaiden. ‘Rommel maar een eind weg,’ had Luuk gezegd, ‘dan kun je straks alles vinden.’

Het duurde dan ook niet lang voordat David helemaal in beslag genomen werd door al die informatie. Hij zag niemand meer en liep gefocust langs vier computers heen en weer, af en toe iets intikkend. Dan weer even snel naar de socialemediahoek, en dan weer terug naar de vier computers. De anderen stootten elkaar aan. David begon nu zo snel heen en weer te lopen dat iedereen in een hoek gingen staan om te kijken naar het tafereel, alsof het een voorstelling van een cabaretier

betrof. Niemand durfde David te storen bij wat hij ook aan het doen mocht zijn.

Het duurde een uur voordat hij met een bezorgde blik en een rood hoofd neerplofte in zijn stoel. Hij keek voor het eerst op naar de anderen en zei zichtbaar vermoed: ‘Ik heb misschien iets ontdekt.’

Luuk liep naar hem toe. ‘Hoe bedoel je, misschien iets ontdekt?’

‘Er is een reële kans op een overval waarbij gewonden kunnen vallen.’ Even deinsde Luuk terug, en hij keek met gefronste wenkbrauwen naar zijn nieuwe collega. ‘Leg uit,’ zei hij. Hij wenkte de anderen om erbij te komen staan en gaf een teken om de deur te sluiten.

David begon te vertellen zonder iemand specifiek aan te kijken. ‘Op Facebook en andere sociale media is een oproep gedaan tot een vreedzame demonstratie op het viaduct over de A12, vlak voor Den Haag, om ertoe op te roepen meer onderwijzend personeel op basisscholen in te zetten. De demonstratie is gepland voor aanstaande donderdag, een dag voor de bezuinigingsbehandeling in de Kamer. Dat is natuurlijk prima, maar op één van de bijbehorende foto’s van de organisatoren herkende ik Malik Aslan.’ Even keek David op, maar niemand reageerde. ‘Dat is een van de verdachten van de terroristische aanval in Utrecht van vorig jaar. Stond hij toevallig op de foto, of is dat verdacht?’

Er klonken nu geluiden van herkenning.

‘Omdat Malik vanwege zijn verleden in de gaten wordt gehouden, kon ik informatie inzien over zijn handel en wandel. Hij blijkt de laatste tijd vaker de gevangenis in Arnhem te bezoeken dan voorheen. Zijn maatje Nadir Sahin zit daar vast voor die aanval in Utrecht. Die is net veroordeeld tot drie jaar. Het vonnis is een paar dagen geleden uitgesproken, en nu wordt Nadir verplaatst naar Scheveningen.’ David moest even op adem komen.

Zijn collega’s stonden elkaar aan te kijken en haalden hun schouders op. Knap dat David dat allemaal had gevonden, maar er was nog niets vreemds te horen.

‘Die overplaatsing naar Scheveningen is op de dag van de geplande protestactie,’ ging David onverstoord verder, ‘en het

gevangentransport gaat precies onder de brug door waar de actievoerders staan. Is dat nog steeds toeval, of wordt het al iets verdachter?’ Hij stelde de vraag aan niemand en verwachtte ook geen antwoord. ‘Wanneer je de situatie rondom de brug bekijkt, blijkt er in het kader van een renovatie een trap naar beneden te lopen, een trap die uitkomt op de vluchtstrook van de snelweg. Allemaal informatie die hier gelukkig heel makkelijk te vinden is.’

Het was even stil, alsof er iets moest zakken bij David. De anderen konden alleen maar afwachten. Ze hadden het gevoel dat er nog iets kwam.

‘Ik vermoed dat de protestactie fake is en misbruikt wordt om op de snelweg een blokkade te realiseren, waarmee het gevangentransport tot stilstand kan worden gedwongen. Vervolgens kunnen ze eenvoudig hun maatje bevrijden uit het gevangentransport, want er zijn zo nodig gijzelaars genoeg aanwezig om druk mee uit te oefenen. Op de brug staat ongetwijfeld een auto klaar om te ontsnappen. Niet moeilijk in die chaos met honderden of meer demonstranten.’ David was klaar en keek met lege ogen voor zich uit.

Niemand zei iets. De collega’s vroegen zich af of het mogelijk was wat ze net hadden gehoord. Het leek allemaal zo toevallig, vergezocht zelfs.

‘Waarom keek je zo aandachtig naar die oproep tot een vreedzame protestactie? Er worden dagelijks tientallen oproepen gedaan voor allerlei verschillende acties,’ vroeg Luuk voorzichtig. Hij wilde David niet uit zijn concentratie halen. Ook hij wist niet wat hij hiermee aan moest. Kon zo’n jongen die net van school kwam en een dag in dienst van de AIVD was zoiets ontdekken?

‘Het leek gewoon logisch,’ antwoordde David zonder hem aan te kijken.

‘En wat nu, David? Moeten we dit vertellen aan de chef? En wat is dan jouw advies? Moet die man opgepakt worden? Moet het transport uitgesteld worden? Moet er politie naar de brug worden gestuurd?’ Luuk vuurde de vragen op David af zoals de chef ook zou doen.

De teamleden zwegen en wachtten tot hun senior Luuk bepaalde wat er nu moest gebeuren. Hij stond voor David met de handen in de zij en keek zijn nieuwe collega aan, wachtend op een reactie.

David haalde zijn schouders op. ‘Ik zie alleen maar logische verbanden die allemaal wijzen op een geplande overval op het gevangentransport.’

Luuk zuchtte en besepte dat hij met dit verhaal naar de Eagle moest.

‘Nee, geen sprake van,’ zei Marleen Borghuis fel tegen Luuk. ‘Ik snap dat je hem wilt beschermen. Hij is tenslotte onder jouw hoede geplaatst. Maar dit kan echt niet. Onzin uitkramen doet hij maar in het weekend in de bar, maar niet hier. Onze nieuweling heeft behalve een fotografisch geheugen dus ook een grote fantasie. Zomaar misdaden verzinnen zonder echt bewijs kan ik niet accepteren.’

Luuk vroeg zich af of David überhaupt weleens in een bar kwam.

‘Bespreek jij het met hem,’ wilde Marleen weten, ‘of moet ik hem op het matje roepen?’

‘Ik regel het wel verder, mevrouw Borghuis. Het zal niet meer gebeuren.’

‘Oké, geef hem maar gewoon simpele opdrachten, en laat hem in het begin alleen aan jou verantwoording afleggen.’ Toen Luuk de kamer verliet, mompelde ze nog: ‘Wat een flauwekul van zo’n snotneus.’